

Plukovník gšt. ing. Jiří Nečas

podplukovník PhDr. Alois Michňák, CSc.

POČÁTEČNÍ OBDOBÍ VÁLKY

K novému pojetí počátečního období války přinesl náš časopis článek již v prvním čísle 1968. Nepřímo se této problematice dotýkaly i další články. Poněvadž stále trvají nejasnosti v chápání podstaty této změny, její pomalé pronikání a jsou nejasnosti v nové terminologii, vracíme se k této problematice znovu.

Pojem počátečního období války je historicky podmíněn. Setkáváme se s ním nikoliv v průběhu celé dlouhé historie válek, ale až v souvislosti s nástupem strojového vojenství a především v předvečer I. světové imperialistické války. Tím neříkáme, že dřívější války neměly svou vlastní etapu zahajování. V daném případě však jde o specifický časový úsek války a jemu odpovídající metody vojenské činnosti, které mají stále větší význam nejen pro zahájení války, ale i pro její průběh a dokonce i výsledek.

Vyčlenění počátečního období války s nástupem strojového vojenství a narůstání jeho významu má objektivní příčiny. Spočívají především v nových dimenzích válek, vedených s rozhodnými politickými a vojenskostrategickými cíli, s rostoucím prostorovým a strategickým rozmachem bojových akcí. Války vyžadovaly stále početnější ozbrojené síly a větší množství vojenské techniky. Pro úspěšné vedení války měly rozhodující význam nejen v míru připravené ozbrojené síly, ale i připravené zálohy, schopnost zápolí zabezpečit vojska

vším potřebným pro vedení ozbrojeného zápasu a schopnost státu přejít na válečný stav. Nepřetržitý a velmi rychlý rozvoj materiálně technické základny války a především růst ničivosti zbraní vytvářel předpoklady pro účinné vzájemné narušování tohoto přechodu válčícími stranami.

V důsledku celého komplexu příčin se přibližně od prusko-francouzské války stává předmětem teoretického zkoumání a strategického plánování nejen vedení války, ale i metody jejího zahájení, mobilizace ozbrojených sil, jejich strategické soustředění a rozvinutí s cílem předstihnout protivníka a vytvořit tak hned na začátku války předpoklady k jejímu úspěšnému vedení.

Počáteční období války nezůstalo beze změn, ale vyvíjelo se v závislosti na determinantách ovlivňujících válku a vojenství vcelku. Pro pochopení současného stavu můžeme shrnout jeho dosavadní vývoj především z těchto hledisek:

- jak se změnil obsah počátečního období války;
- jak v závislosti na změně tohoto obsahu se měnilo i místo a význam počátečního období pro další průběh války.

Nejfundovanější představy v tomto směru poskytují obě světové války jakožto nejhodnotnější vojenská praxe prověřující názory, hypotézy a plány válčících stran.

Za **první světové války** 1914—1918 se počátečním obdobím rozuměl časový úsek ode dne oficiálního vyhlášení války až po zahájení pohraničních sražení hlavních sil rozvinovaných na válčišti podle operačního plánu. Hlavním obsahem tohoto období byla mobilizace, strategické soustředění a rozvinutí hlavní masy ozbrojených sil válčících stran. Úkol přikrytí strategického rozvinutí řešila pohraniční vojska a svazky pravidelné armády, které byly rozmístěny v příhraničním prostoru v předvečer a v prvních dnech války. Tyto síly představovaly přibližně 5—20 % hlavních sil.

Přesto, že v počátečním období první světové války převládá „nebojová“ činnost, projevuje se výrazná snaha předstihnout protivníka v mobilizaci, strategickém soustřeďování a rozvinování, získat (udržet) výhodná nástupiště a zahájit rozhodující operace za lepšího poměru sil a výhodnějších prostorů. Proto je snaha u většiny válčících zemí provést řadu mobilizačních opatření skrytě ještě před vyhlášením války. V důsledku této činnosti mohlo být mobilizační období plánováno na 16—17 dní, čímž je dána i délka počátečního období I. světové války. Skutečná doba trvání byla přibližně stejná třebaže v různých pramenech najdeme i jiné údaje. Rozhodující pro charakteristiku tohoto období je skutečnost, že je určující pro zahájení války a méně podstatně ovlivňuje další období války.

Druhá světová válka ukázala podstatný růst významu počátečního období a změnu jeho obsahu. V této válce, která začala v podmínkách vyšší úrovně rozvoje výrobních sil, bylo možné uvést již od prvních dnů války v činnost hlavní masu ozbrojených sil, které byly schopny řešit úkoly k dosažení bližšího strategického cíle.

Možnost dosáhnout bližšího strategického cíle v počátečním období války byla zajištěna masovým použitím nových druhů ozbrojených sil a druhů vojsk (především letectva a tanků), které před vypuknutím války byly udržovány na válečných počtech a byly připraveny zahájit bojovou činnost, aniž potřebovaly čas na mobilizaci. Mobilizace, strategické soustředění a rozvinutí hlavní masy ozbrojených sil byly především u agresivních států uskutečněny ještě před zahájením bojové činnosti. Tím vznikly objektivní podmínky umožňující přede-

vším agresivním státům, aby v okamžiku zahájení války měly rozvinuty síly postačující k útočnému tažení. Válka nadto byla zahájena bez předchozího vyhlášení vpádem této masy vojsk na území protivníka a leteckým bombardováním jeho území do hloubky 500—600 km.

Typický je v tomto směru postup fašistického Německa. Fašistické Německo zasadilo v první den války proti Polsku 50 % z celkového počtu svých divízií, proti Francii 74 % a proti SSSR 70 %. Při tom z počtu tankových divízií bylo zasazeno 81 % a z počtu motorizovaných divízií 92 %. Z leteckých divízií byly zasazeny asi dvě třetiny. Takové soustředění sil a prostředků umožnilo ozbrojeným silám fašistického Německa vést rozhodné útočné operace a bez použití dalších sil plnit bližší strategický cíl, který se ztotožňoval s cílem prvního tažení a někdy celé války.

Tak ve válce proti Polsku a Francii dosáhlo Německo porážky svých protivníků v podstatě v počátečním období války rozdrčením hlavních sil a obsazením životně důležitých center. Definitivní porážka Francie byla dokončena v průběhu jednoho tažení v délce trvání necelých 6 týdnů.

Zcela jinak vypadalo **počáteční období Velké vlastenecké války**. Hitlerovské Německo napadlo Sovětský svaz rovněž hlavní masou svých ozbrojených sil, které německé fašistické velení pokládalo za postačující pro dovršení tažení a k rozhodné porážce sovětského státu. Za svůj bližší strategický cíl, který určoval počáteční období války, vytкло si ničit Sovětskou armádu v prostoru mezi západními státními hranicemi a řekami Západní Dvina a Dněpr. Přestože německá fašistická armáda v první polovině července dosáhla uvedené čáry na sever od Polesí a na Ukrajině její předsunuté svazky pronikly téměř až ke Kyjevu, nebyla strategického cíle počátečního období dosaženo, protože vojska Severozápadního, Jihozápadního a Jižního frontu nebyla rozdrčena. Částečně se udržely i armády Západního frontu. Předsunutím nových sil na čáru řeky Dněpr se podařilo postup fašistických vojsk zpomalit. Nepříznivé výsledky počátečního období však ovlivnily i další průběh bojových akcí. Fašistické vojsko bylo zastaveno až u Leningradu, Moskvy a Rostova a teprve v letech 1942 až 1943 (bitvy u Stalingradu a Kurska) se podařilo Sovětské armádě definitivně vybojovat strategickou iniciativu.

Bez ohledu na to, že o řadě otázek počátečního období není ještě zcela jasno, naznačuje praxe druhé světové války, že význam počátečního období vzrostl spolu s tím, jak se měnil jeho obsah ve prospěch bojové činnosti. Ozbrojený zápas byl zahájen nenadále, bez předchozího vyhlášení války. Aktivní bojové akce vedly hlavní síly k dosažení bližšího strategického cíle ještě v počátečním období války. Agresivní státy zmobilizovaly své síly před válkou. Země, které byly napadeny (Polsko, SSSR, USA) byly nuceny odrážet útok těmi silami, které měly na válčišti na počátku války a provádět mobilizaci, strategické soustředování a rozvíjení hlavních sil v průběhu války. Bojové akce počátečního období měly na další průběh války významný vliv, třebaže u jednotlivých států různých. Tento fakt výrazně ovlivnil i vývoj názorů na počáteční období po druhé světové válce.

Pro diskuse o počátečním období příští možné války je charakteristické, že v první fázi vycházejí z praxe minulé války a teprve v další fázi, v souvislosti se změnami v materiálně technické základně války se pouští do odvážnějších hypotéz. To je ostatně typické i pro diskuse po první světové válce. Při tom je možné při podrobnější analýze vystopovat i přechodné období, v němž se staré a nové prolíná.

Tak tomu bylo i v sovětské vojenské vědě. **První léta po Velké vlastenecké válce**, jež lze ztotožnit s konvenčním obdobím vojenství, se vychází ze zkušeností II. světové války. Téze J. V. Stalina, že agresivní státy jsou vždy v počáteční výhodě, teoreticky zdůvodňovala nejen průběh počátečního období Velké vlastenecké války, ale i počáteční fázi aktivní obrany v příští možné válce, po níž by následoval protiútok a všeobecný útok.

Zásadně jiné pohledy přineslo nové období ve vývoji sovětské vojenské vědy a výstavby Sovětských ozbrojených sil, spojené se zaváděním jaderných a později raketových jaderných zbraní, které si vynutilo zásadní přehodnocení všech základních otázek vojenské teorie a praxe.

Přehodnocování probíhalo na nejvyšší úrovni, ve služebních dokumentech i ve vojenském tisku. Významný podíl v tomto směru mělo na příklad zasedání ÚV KSSS v únoru 1955, na němž vedení strany kritizovalo koncepci aktivní obrany, ústupu a protiúderu jako škodlivou metodu zahájení války. Další zpřesnění v tomto směru bylo proneseno na XX. sjezdu KSSS ve vystoupení maršála Žukova a konečně ve vystoupení N. S. Chruščeva na IV. zasedání Nejvyššího sovětu SSSR 14. 1. 1960, v němž mimo jiné uvedl: že příští možná válka, pokud k ní dojde bude zahájena a vedena zcela jinak, než války minulé. Pamětníci vzpomenu, že od roku 1956 došlo i v naší armádě k soustavnému studiu problematiky počátečního období války a jeho vlivu na vedení operace a boje.

Nové prostředky ozbrojeného zápasu, především jaderné zbraně, letectvo a rakety schopné nést jaderné náplně, značně zvýšily možnost nenadálého napadení agresora. Stalo se zjevným, že nejpravděpodobnějším a nejnebezpečnějším způsobem zahájení války imperialisty může být pokus o nenadálé napadení socialistických zemí. Tím se opět značně zvýšila úloha počátečního období v průběhu celé války.

Rozhodující úlohu počátečního období soudobé války vyjádřil vícekrát dřívější ministr národní obrany SSSR maršál Malinovskij:

„Dříve bylo možné pro dosažení cílů v ozbrojeném zápase postupně zvyšovat úsilí (v oblasti výroby techniky a zbraní, přípravy kádru atd.) v průběhu vleklé války. Nyní, když existují jaderné zbraně, mohou být rozhodující výsledky dosaženy už v počátečním období války. Nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že velká část úsilí, které dříve země a armáda vyvíjely pro vítězství nad nepřítelem v trvání řady let, musí být nyní obsažena v prvním jaderném úderu a v následující sladěné činnosti ozbrojených sil“¹⁾

Myšlenku o rozhodujícím vlivu počátečního období nejen na průběh, ale i na konečný výsledek války zdůrazňuje maršál Malinovskij ještě v řadě dalších zásadních projevů počátkem a v první polovině 60. let. Podobně zdůrazňuje úlohu počátečního období války maršál Sokolovskij v knize Vojenská strategie. V pozdější práci, kterou napsal spolu s gen. Čeredničenkem jde ještě dále:

Je možné předpokládat, že v raketové jaderné válce bude počáteční a následující období. Počáteční období války, v jehož průběhu mohou strany použít hlavní zásoby jaderných zbraní, nashromážděných v době míru, bude mít rozhodující význam pro průběh a výsledky celé války. Je velmi pravděpodobné, že tímto obdobím válka skončí. Je to závislé na tom, jestli po jaderných úderech bude nutná další bojová činnost. Teoreticky je možné připustit, že po vzájemných jaderných úderech bude válka pokračovat.²⁾

1) Projev na celoarmádní schůzi k ideologickým otázkám, Krasnaja zvezda 25. 10. 1962.

2) Krasnaja zvezda 25. 8. 1964

Stav současných jaderných možností SSSR a USA je takový, že zásahy jaderných zbraní a jejich nosičů v případě použití stačí teoreticky k tomu, aby na zeměkouli zničily všechno živé. Ukazuje se, že za jakýchkoliv podmínek zahájení **všeobecné jaderné války s použitím stávajících strategických prostředků** mohou být v několika málo hodinách zničeny hlavní životně důležité oblasti a hlavní uskupení ozbrojených sil, mohou zahynout stovky miliónů lidí a ve značné míře bude zničena ekonomická základna. Jinými slovy řečeno, během několika hodin mohou být dosaženy nejen bližší, ale i hlavní cíle války.

Z dosavadní syntézy vývoje počátečního období II. světové války a vývoje hypotéz k soudobé válce lze vyvodit tyto závěry:

— Význam tohoto období ještě podstatněji vzrostl a jeho vliv nejen na průběh, ale i na výsledek celé války se prohloubil;

— počáteční období války se stalo obdobím rozhodujícím. Těžiště rozhodujících válečných akcí se přesunovalo stále více do počátečního období a začátku války. Tento proces s růstem ničivosti bojové techniky a nových možností ozbrojených sil dosáhl takového stupně, že počáteční období se stalo jediným obdobím a tím v podstatě došlo k dialektické negaci. Toto rozšíření jeho obsahu a významu znamenalo současně jeho zrušení v dřívějším pojetí a nahrazení novou, účelnější periodizací války.

Na tyto nové skutečnosti reagovala v polovině 60—tých let i vojenská doktrína socialistických států. Podle jejich závěrů příští možná válka — posuzujeme-li ji z hlediska prostředků vedení ozbrojeného zápasu — může být buď **všeobecnou jadernou válkou**, ve které mohou být použity všechny druhy raketových jaderných zbraní, nebo **válkou bezjadernou**, vedenou pouze konvenčními prostředky. Zcela pravděpodobnou se jeví dnes i **válka zahájená s použitím klasických zbraní a přecházející ve válku jadernou**. Agresor může volit různé způsoby zahájení války — všeobecné jaderné napadení, omezené jaderné napadení s následujícím použitím všech jaderných prostředků, napadení konvenčními prostředky s dalším přechodem (postupným nebo všeobecným) k použití jaderných zbraní v průběhu války.

Zahájení bojové činnosti může předcházet **období ohrožení**, které chápeme jako časové období od zahájení bezprostřední přípravy státu a ozbrojených sil k válce, do zahájení bojové činnosti nebo do odpadnutí politického napětí. Tohoto období budou zřejmě využívat oba protivníci k uvedení všech sil a prostředků do nejvyššího stupně pohotovosti (včetně skryté mobilizace).

Nemůžeme však vyloučit ani **nenadálé zahájení války**. Lze je charakterizovat snahou o překvapivý hromadný jaderný úder strategických prostředků nepřítele, první úder strategických jaderných sil socialistických států a současně zahájení bojové činnosti všech druhů ozbrojených sil na kontinentálních i oceánských válčištích.

Je zřejmé, že v jaderné válce všechny hlavní **strategické cíle** a úkoly budou plnit **jaderné zbraně a to nikoliv postupně, ale současně**.

Z toho vyplývá, že **příprava států socialistického tábora a jejich ozbrojených sil k odrazení agrese nepřítele musí vycházet z nejsložitějších podmínek zahájení války** a to především z těch, které vzniknou při nenadálém napadení agresora. Ozbrojené síly socialistických států musí být tedy **ve stálé pohotovosti** nejenom odrazit překvapivý jaderný úder nepřítele a uskutečnit vlastní zničující úder, ale i **zmařit napadení nepřítele a získat strategickou iniciativu**.

Každá válka má své specifické rysy. **Ozbrojené střetnutí neprobíhá** ve válce **rovnoměrně, ale v určitých periodách**, kdy období vypětí sil se střídají s obdobími poklesu tohoto vypětí. V jednotlivých periodách se dovršuje cyklus událostí, po němž dochází ke zlomu ve vedení války. Tyto skutečnosti jsou základem **periodizace války**, která může být dvojí: **historická** (provádí se po skončené válce), nebo **strategická** (provádí se před válkou).

Strategickou periodizaci války stanovíme obezřetně a přitom jen přibližně, vzhledem k tomu, že hodnocení procesů ozbrojeného střetnutí můžeme jen částečně opírat o minulé zkušenosti a že vycházíme převážně z teoretických závěrů. Z těchto skutečností vychází i vojenská doktrína socialistických států při **periodizaci příští možné světové války, kterou dělí na tři období:**

1. **Bezjaderné (omezené jaderné) období**, které může vzniknout především při zahájení lokální omezené války, ve které bude bojová činnost vedena jen konvenčními prostředky, nebo agresor použije jaderné zbraně v omezeném měřítku (např. tzv. „výběrové“ jaderné úder). Vznik takovéto války nelze vyloučit ani na evropských válčících, s tím, že tato může přerůst v globální jadernou válku. V tomto období lze předpokládat **dosažení jen omezených, dílčích politických a strategických cílů války.**

Hlavním úkolem v tomto období bude zabránit nepříteli v proniknutí na naše území a způsobit značné ztráty pozemním silám, letectvu, prostředkům PVO a válečnému loďstvu nepřitele. Kromě toho maximálně oslabit jeho prostředky jaderného napadení a tím vytvořit výhodné podmínky pro přechod k použití jaderných zbraní. Mimo těchto úkolů je třeba ovládnout nejdůležitější „strategické rajóny“³⁾ na území nepřitele.

Hlavní silou pro zničení nepřitele budou pozemní vojska (plní rozhodující úkoly) a kromě nich síly a prostředky letectva, PVO a válečného námořnictva. Základním požadavkem při tom bude, **aby všechny raketové jaderné prostředky byly nepřetržitě ve vysoké pohotovosti k použití jaderných zbraní.**

Bojovou činnost v tomto období můžeme charakterizovat:

— širokým a hromadným použitím letectva, především k ničení prostředků jaderného napadení nepřitele a jeho letectva;

— velkým úsilím vojsk PVO k odražení úderů nepřitele;

— vedením rozhodného útoku formou útočných operací skupin frontu, vzdušných, výsadekových a námořních operací s cílem rozbít hlavní uskupení nepřitele a současně udržet důležité operační a strategické prostory na svém území;

— mobilizační a strategické prostory na svém území;

— mobilizační opatření v ozbrojených silách i národním hospodářství a realizaci plánovaných opatření v oblasti civilní obrany;

— intenzivními přepravami, převozy a přesuny vojsk, bojové techniky a materiálních prostředků.

Z časového hlediska lze očekávat, že toto období nebude dlouhé a jeho zakončení lze předvídat v době, kdy vznikne u nepřitele kritická situace (podle poznatků ze cvičení NATO to může být 4—6. den po zahájení války).

Bezjaderné (omezené jaderné) období nevznikne v případě, že agresor zahájí válku hromadným použitím jaderných zbraní.

³⁾ Pod pojmem „strategický rajón“ je třeba chápat část území válčících, na kterém jsou rozmístěny důležité strategické objekty. Zničení těchto objektů nebo ovládnutí tohoto rajónu může být důležitým strategickým úkolem ozbrojených sil.

2. Rozhodující jaderné období je hlavním obdobím války. Může vzniknout buďto bezprostředně se zahájením války anebo **přechodem z bezjaderného** (omezeného jaderného) období.

V tomto období je třeba **dosáhnout hlavní strategické cíle války a vytvořit podmínky pro skončení války a dosažení jejich politických cílů.**

Hlavními úkoly tohoto období bude maximálně oslabit strategické prostředky jaderného napadení nepřítele a zmařit jeho úsilí o jaderné napadení na válčišti; narušit ekonomiku, řízení států a vyšší vojenské velení a morální stav nepřítele; způsobit rozhodnou porážku uskupením ozbrojených sil nepřítele na válčištích; zmařit jeho mobilizaci a ovládnout „strategické rajóny“ na území nepřítele.

Obsahem bojové činnosti v tomto období bude:

a) **„První úder strategických jaderných sil“** (raketových vojsk strategického určení, dálkového letectva a atomových raketových ponorek) na zaoceánské území.

Na každém válčišti půjde o **„první jaderný úder na válčišti“**. Provádí jej raketová vojska strategického určení (středního dosahu), raketové ponorky a dálkové letectvo. Tento úder je součástí prvního úderu strategických jaderných sil a současně hlavním obsahem „strategických operací na válčištích“. „První jaderné údery frontu“ se plánují v rámci frontových operací a zároveň tvoří součást „prvního jaderného úderu na válčišti“, jehož zámyslu se podřizují.

b) Vedení rozhodného **útoku pozemních vojsk** na každém válčišti v součinnosti s jinými druhy ozbrojených sil. „Strategické operace na válčištích“ mohou být zahájeny najednou nebo postupně na několika válčištích.

c) **Bojová činnost vojsk PVO** s cílem odrazit napadení nepřítele, zničit hlavní uskupení jeho kosmických vzdušných sil a chránit vlastní území.

d) **Následující údery strategických jaderných sil.**

e) Vedení **námořních operací** na oceánských válčištích.

Bojovou činnost v tomto období můžeme charakterizovat:

- rozhodností strategických cílů války;
- hromadným použitím jaderných zbraní všeho druhu, při čemž rozhodující úlohu mají strategické jaderné síly;
- použitím maximální části všech sil a prostředků ozbrojeného zápasu, včetně jaderných prostředků;
- soustředěním hlavního úsilí na zaoceánská území, Evropu a Atlantický oceán;
- rychlý průběh války;
- rozsáhlými účinky ničení nepřítele a rozrušením jeho materiální základny.

Z časového hlediska lze předpokládat, že toto období bude krátké a kromě toho může jím být válka zakončena.

3. Závěrečné období, jehož hlavními úkoly bude bránit životně důležité prostory svého území před jadernými údery nepřítele, zničit jeho zachovaná a nově zmobilizovaná uskupení, úplně ovládnout kontinentální válčiště, zmařit přepravy nepřítele na oceánech a mořích a zaskočit nepřítele na zaoceánském území.

Bojová činnost v tomto období může mít různý charakter. Vzhledem k tomu, že jen stěží si můžeme představit vzniklou situaci (po rozhodujícím jaderném období), nemůžeme předem stanovit konkrétní obsah bojové činnosti. Můžeme jen předpokládat, že se bude vyznačovat:

— použitím převážně klasických prostředků ozbrojeného zápasu a omezeným používáním jaderných zbraní, které zůstanou v zásobě po rozhodujícím jaderném období;

— rozvíjením útočné činnosti pozemních vojsk;

— pokračováním bojové činnosti silami a prostředky vojsk PVO;

— pokračováním námořních operací.

Z hlediska času můžeme předpokládat, že toto období bude relativně delší a že válka může mít i velký charakter (zvláště bude-li již existovat rozvinutá protiraketová obrana a „kosmická válka“).

Jestliže politických a strategických cílů války bude dosaženo v rozhodujícím jaderném období války, pak závěrečné období nebude mít opodstatnění a odpadne.

Vycházíme-li z této periodizace, pak pojem „**počáteční období války**“ ve vztahu k jaderné válce, **vedené soudobými prostředky, ztratil svůj význam** a budeme jej používat jen v určitých podmínkách. Je historickou kategorií a stěží jej můžeme předem určit v přesné časové a prostorové dimenzi. A bylo to právě u nás v nedaleké minulosti, kdy snahy po přesném určení časového a prostorového rozmezí tohoto období vedly často až k absurdním názorům a závěrům.

„Počáteční období války“ mělo své místo v minulosti i v jaderné válce v době, kdy jaderné nálože zdaleka nedosahovaly dnešní mohutnosti, zásoby těchto prostředků byly ve srovnání s dneškem nepoměrně nižší a kdy prostředky jejich dopravy na cíl nebyly na takovém stupni dokonalosti, jak je tomu dnes (tzn. přibližně do poloviny 60—tých let).

V soudobých podmínkách jestliže dojde k neomezenému použití jaderných zbraní, mohou být **již prvním úderem strategických jaderných sil dosaženy nejen bližší, ale i hlavní strategické cíle války**. V soudobé válce zahájené použitím jaderných zbraní, nebo jen konvenčních prostředků, **hlavní síle války lze dosáhnout především v rozhodujícím jaderném období**. „**Počáteční období války**“ může mít své opodstatnění v lokální válce a v případě zahájení světové války bezjaderným (omezeným jaderným) obdobím.